

Til minnis um Helga Jespersen

f. 8. juni 1967 d. 4. mars 2014

Á middegi týsdagin 4. mars fingur vit sorgarboðini um, at okkara kæri vinur og starvsfelagi, Helgi, bráðliga var deyður av sjúku. Ein ræðulig løta, sum ongantið verður gloymd. Hetta var ikki til at skilja. Fríggjadagin áðrenn skiltust vit sum vanligt áðrenn eitt vikuskifti. Eingin grunaði, at hetta skuldi verða síðsta løtan, vit høvdu saman á deildini. Slíkt er ein ongantið fyrireiður uppá, og rakti tað okkum sera hart.

Helgi byrjaði í læru í Føroya Banka á Tvøroyri í 1987. Eftir at hava roynt at arbeiða í Havn eitt skifti, flutti hann endaliga til Havnar at arbeiða í 1994.

Vit hátíðarhildu 25 ára starvsdagin saman við tær Helgi í 2012. Hetta var ein dagur, sum tú vart sera glaður fyri. Sum starvsfólk vart tú, bæði av arbeiðsgevara, starvsfeløgum og kundum, kendur sum arbeiðssamur, álítandi, dugnaligur, og haraftrat pliktuppfyllandi sum fáur. Orðið "ærukærur" kann av sonnum nýtast um teg. Tað, ið tú legði úr hondum, var so væl gjøgnumhugsað, at ikki nýttist øðrum at fara afturum aftur.

Tú vart altíð klárur at hjálpa øðrum, og tú dugdi væl at læra frá tær. Um onkur hevði eitt fakligt ivamál, so var altíð eitt gott mið, at spyrja teg. Hinvegin var tú ikki ein, sum leyp á bláman beinanvegin, okkurt nýtt skuldi gerast. Broytingar tókst tú ikki tíl, fyrr enn tú vart sannførdur um, at tær vóru til tað betra, og títt tvøra lyndið kom tá mangan til sjóndar - mangan góðan látur fingur vit saman burtur úr hesum.

Tín sessur í bankanum verður torførur at útfylla.

At tú sum persónur vart so útatvendur og lættur av lyndi, gjørdi, at vit komu at kenna teg væl, og blivu tí ikki bert starvsfelagar, men eisini góðir vinir. Tú tókst tær altíð tíð til at spyrja um okkara liv og familjuviðurskifti, og tú tókst tað sera nær, um onkur okkara fór ígjøgnum truplar tíðir. Tú var miðdepilin hjá okkum, bæði í gaman og álvara.

Í 1995 fekk Helgi sonin Hera, sum hann var so sera góður við. Heri, tú skal vita, at pápi tín helt sera nógv av tær, og at tú fylti nógv í hansara lívi. Hann var stoltur av tær og dæmdi væl at fortelja um teg, hvussu tað gekst í skúlanum, við ítróttinum og øllum øðrum, sum tú fekst við. Vit fylgdu tær á síðulinjuni, og føldu næstan, at vit vóru ein partur av tykkara familju.

Síðani vit fingur sorgarboðini, hava okkara tankar ofta verið hjá Helga, og hjá

teim, sum eftir sita – soninum Hera, mammuni og systkjum við familju. Helgi fyllti nógv, og standa tit nú frammanfyri stóru avbjóðingini at fylla hansara pláss í lívinum.

Arbeiðið fylti nógv hjá Helga og fór avstað við nógv-ari tíð, eisini frítíð. Men hann var eisini sera familju- og heimkærur. Hóast Helgi var blivin Havnarmaður, var Tvøroyri øll árin hansara rætti heimstaður, og hevði Helgi ein dreym um at flyta suður aftur fyrr ella seinni. Helgi góði, tær dæmdi so væl at fara suður at vitja mammuna, familju og tínar gomlu starvsfelagar á deildini á Tvøroyri. Tá Helgi fór suður at vitja, var tað ikki fyri at slappa av. Á Tvøroyri dæmdi honum væl at taka fatt hjá mammuni og familjunni annars, um tað var í havanum ella í hoyna. Helgi var náttúrumenniskja og hevði góða sjónatúr. Mangan varð práttað um túrarnar á útróðri við beiggjanum, ella túrarnar

við silatráðuni í Ósanum ella á vøtnunum. Síðstu árin iðraði hann seg tó mangan um, at túrarnir á floti og við tráðuni ikki vóru so nógvir longur.

At Helgi var røkin og elskaði náttúruna og tað gleði, sum hon gevur okkum, ber havin í Eysturbýnum, har hann búði, boð um. Hann legði stóra orku í at friðka tann grøna blettin framman fyri húsini. Allar tulipanirnar, sum settar vórðu niður í vetur, standa so nýsprettar og vakrar og eru eitt gott minni um teg, sum tú vart í lívinum: Væl ílætin, væl tilgjørdur og skjótur at geva eitt smíl frá tær.

At Harrin hevur tikið teg til sín í bestu árum, hóast tú kundi havt nógv góð áratíggjur afturat, tykist so óveruligt og órimiligt. Vit, sum kendu teg væl, minnst tær ferðirnar, tá tað onkuntíð rak á kíkin og tú í skemti plagdi at siga, at um tú skuldi farið nú, so hevði tú farið, sum ein glaður maður, ein maður, sum hevði upplivað alt, sum vert var at uppliva. Men kenna vit teg rætt, so vildi tú sloppið at verið um Hera í nógv ár afturat.

Ein glaður maður vart tú og mangan mittpunktið við onkrari góðari søgu og dæmdi tær væl at leggja upp til okkurt beinrakið prik. Tómrúmið er tí stórt, og kenna vit saknin dagliga. Tú verður ofta tikin uppá tungu og endurgivin fyri onkur val vald orð, ella onkra góða søgu, sum tú plagdi at siga frá.

Hvíl í friði góði Helgi og takk fyri nógv góð minnir og alt tú vart fyri okkum.

**Starvsfelagarnir
á vinnulivsdeildini í
BankNordik**

Takke

Hjartaliga takka vit øllum fyri sýnda samkenslu, tá okkara elskaða kona, dóttir, systir, fastir, svigarinna og svigardóttir

Rebekka Bolstad

* 5. apríl 1992 † 19. mars 2014

so bráðliga varð tikin frá okkum.

Takk til Elisabeth og Tær fyra, fyri góð og troystarík orð, og vakran sang í kappellinum. Takk til lækna og starvsfólk á B6 fyri at tit vóru so góð við Rebekku, tað tíðina ið hon var har. Takk til Theodor Olsen prest, fyri sera vøkur og góð orð. Takk fyri vakran sang og urgulspæl í Haldórsvíkar kirkju. Takk til berarar, sangarar, gravarar og kirkjutænarar. Takk til tykkum øll, sum bakaðu og hjálpti til við ervinum. Takk til tykkum øll, sum fylgdu Rebekku úr kappellinum og kirkjunni. Takk fyri blómur, kransar og peningagávur til Freslunarherin í Havn. Takk til familju og vinir, fyri umsorgan og stuðil í hesi stóru sorg okkara.

Jesus segði við hana:

*Eg eri uppreisnin og lívið; tann,
sum trýr á meg, skal liva, um hann so doyr.
Jóhs. 11,25*

*Vegna øll okkum avvarðandi
Herluf Andreassen*

SOSIALURIN

Á iPHONE OG iPAD

Til ber at keypa og lesa Sosialin á iPhone og iPad – eins og øllum øðrum snildfonum

Lesið Sosialin á netinum

www.sos.fo

